

дината. Излѣзаха да се върщатъ. Турчинътъ билъ се сложилъ задъ плетътъ и ги привардвалъ съ пушка да удари нѣкого отъ тѣхъ. Насочиха имъ мѣстото му; но ако и да влѣзаха въ градината да го хванатъ, той избѣгна. Субашътъ на селото (Али-чаушъ) го прогониха чакъ до баирътъ за да не издаде работата, на която билъ очевидецъ. Въ това време на срѣща имъ тичаше едно Българче на прѣбошъ (на боси крака кундури) и съ царвули и навои подъ мишница. То ги позна и имъ се обади. Тѣ го попитаха защо тѣй много тича на срѣща имъ, а то на своето питание отговори: „сега ида отъ Котелъ да ви намѣря да бжда съ васъ.“ То бѣше Иванъ Жековъ, който завчасъ запрати кундуритъ и бързо си зави навоитъ и опна царвулитъ. Четата тръгна да заминатъ за Вѣтрила, като се узна, че вече нѣма момчета да излѣзатъ. Пратиха: И Жековъ за Градецъ, П. Гендувъ за Катунница и В. Желчовъ за Медвенъ да извѣстятъ, че бунтътъ е вече прогласенъ и всичкитъ младежи отъ тѣзи села да ги събератъ за Вѣтрила, отъ дѣто купно да заминатъ за Котелъ. Прѣзъ нощта на 7 Май заваля силенъ дъждъ и снѣгъ, що бѣше окитилъ дърветата и покрилъ земята до една педа дебелина. Омокрени, тѣ отидоха на сутрината въ едни арнаушки колиби да се прѣсушатъ и прѣстояха него денъ тамъ. Надвечеръ проводиха пѣколцина Нейковци за да взематъ хлѣбъ отъ селото си. На другитъ денъ се прѣброиха и отъ 72 души, които пристигнаха, останаха 52, а другитъ избѣгнаха. Въ туй врѣме, когато четата се помайваше на Жеравна, Вѣтрила и на арнаушкитъ колиби, правителството узна отъ избѣгналиитъ Циганинъ за тѣхното число, оръжіята имъ и всичкитъ имъ принадлежности. Отъ друга страна, жеравненскитъ чорбаджии проводиха писмо съ дѣда Петра хаджи Стефановъ, който случайно бѣше